

LIVETS TRAGEDIE

ELLER

EN KVINDE- SKÆBNE

KINEMATOGRAPHISK
DRAMA I 60 AF.
DELINGER

17.98
210
215
2260

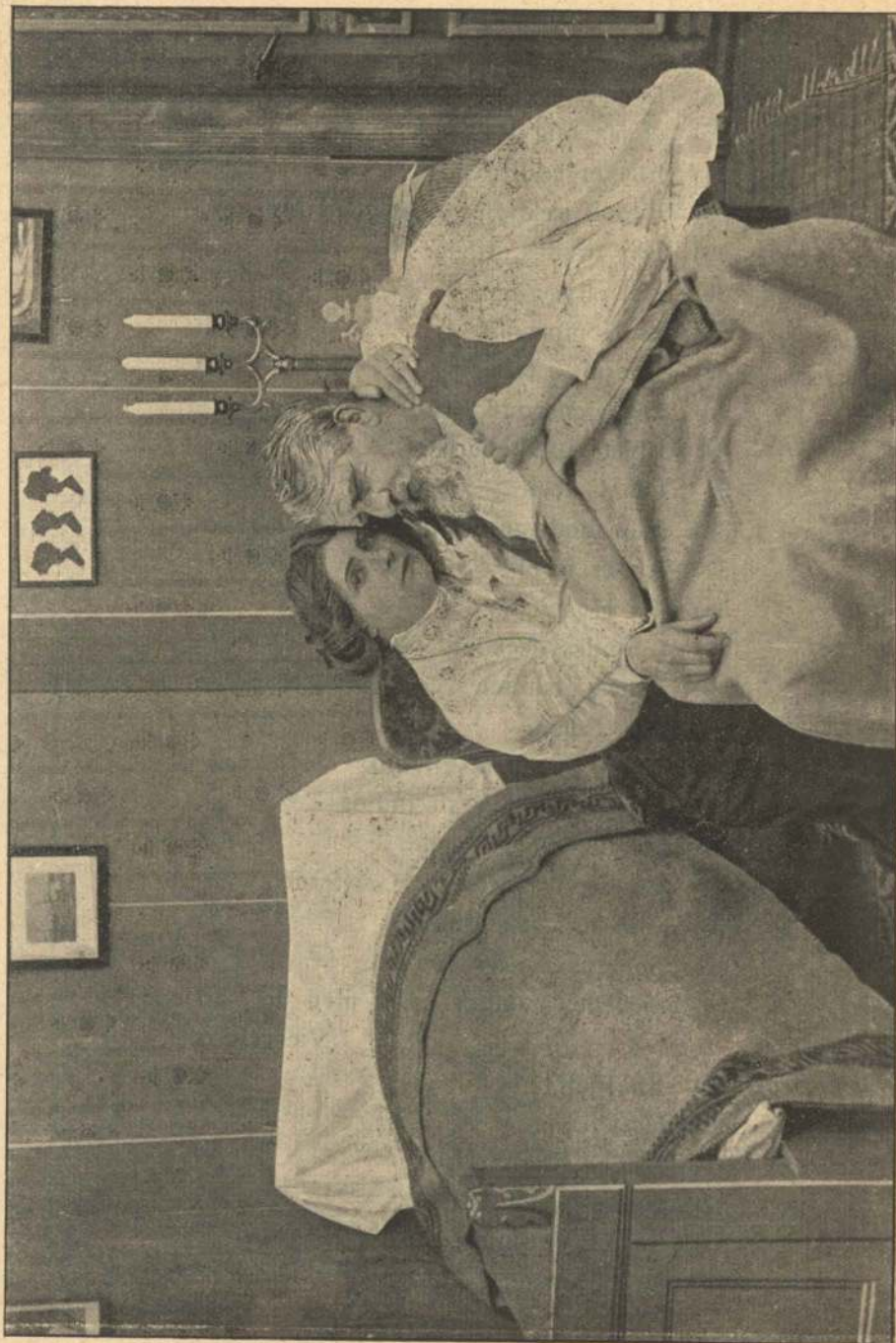
Personerne;

Grosserer Morton.. Hr. Fritz Lamprecht
Anna, hans Datter.. Erk. Amelie Kirkegaard
Johnsen..... * * *
Ella, hans Datter... Fru Vera Breckling
Rudolf Berg..... Hr. Knud Rasmussen *Rassow*
Sagfører Bang... Hr. Lauritz Hansen
Sagfører Friis. Hr. Edmund Petersen
Overlægen Hr. Kairød
Vaagekonen Fr. Nanna Jørgensen
Søster Veronika ... Fru Solborg-Fjeldsøe Rasmussen

AFDELINGER

- 1) Imod Dødens stille Kyst
- 2) Fader og Datter
- 3) Lægen giver intet Haab
- 4) „Tag Dem af min Datter“
- 5) Den Døendes Bøn
- 6) „Gud velsigne Dig lille Ella“
- 7) Det sidste Kys
- 8) Den mørke Engels Vinger
- 9) Ella antages paa Bangs Kontor
- 10) Søde Ord
- 11) Den farlige Gift
- 12) Ella elsker Rudolf
- 13) Sensommerens Poesi
- 14) „Vær min for hele Livet“
- 15) Rudolf forsvarer Ella
- 16) Et Optrin paa Kontoret
- 17) De har Deres Afsked
- 18) Senere
- 19) „Naar Krybben er tom“ —
- 20) Den hellige Ild er slukt — !
- 21) Bitre Ord
- 22) En uventet Arv
- 23) Rudolf fører en snedig Politik
- 24) Avisavertissementet

- 25) Lammet og Ulven
- 26) „Laan mig 10,000 Kroner“
- 27) Ella er godtroende
- 28) Rudolf associerer sig med Morton
- 29) Der træffes Aftaler
- 30) Det falske Spil.
- 31) Et Kompromis
- 32) Rudolfs Erklæring
- 33) Det afgørende Brud
- 34) Livets Lykke bristet
- 35) Paa Cafeen
- 36) Ella modtager et dræbende Slag
- 37) Alt er forbi!
- 38) Til Hospitalet
- 39) I Sindssygecellen
- 40) Feber-Visionen
- 41) Paa Tagene
- 42) Reddet i sidste Øjeblik
- 43) Glæden holder sit Indtog
- 44) De lykkelige Nygifte
- 45) En Overraskelse til Gæsterne
- 46) Ella ser atter Rudolf
- 47) Sorgens Ansigt
- 48) Saaledes handler Livet med de
Værgeløse.
- 49) En Pjalt!
- 50) Katastrofen
- 51) Under Bilens Hjul
- 52) Nemesis har talt
- 53) Søster Veronika afløses
- 54) Ved Dødslejet

Gud velsigne Dig lille Ella

- 55) Genkendelse! —
- 56) Kan Du tilgive
- 57) To Kvinder Ansigt til Ansigt
- 58) Ogsaa jeg har kendt ham
- 59) Kun Gud kan dømme
- 60) Under Skyggens Taushed

ivet ejer Romaner, stilfærdige Historier, der aldrig naar Mængdens Øre, Mængdens Hjerter — gribende Skæbner, Kampe, der udkæmpes i det Stille og Skjulte — men ligesaa gribende og pompøse, som de store og kendte Menneskers Tragedier — de, om hvem man taler.

Hverdagens Historie taler sit Sprog til vore Tilskuers Hjerter, en fattig, ung Kvindes Liv — mærket af falske og plumpe Hænder — Blomsten, der knækkes af Livets Stormvind — Kvinden, der bekræftes af den, hun tror paa — Hverdagens ukendte og gribende Roman —

Ella er Datter af den gamle Kontormand Johnsen, der har stridt et langt, arbejdsomt Liv paa den rige Sagfører Bangs Kontor. Kontorstøvet og mange Aar har mærket sin Mand; en snigende Sot har nu bragt ham til Dødens Rand, han ved med sig selv, at nu er der ikke langt tilbage. Men før han dør, anbefaler han sin Datter, Ella, til sin gamle Chefs Omsorg. Han skikker hende med et Brev til Bangs Kontor — han skriver: „Modtag min Datter paa Deres Kontor for min Skyld — det er en døende,

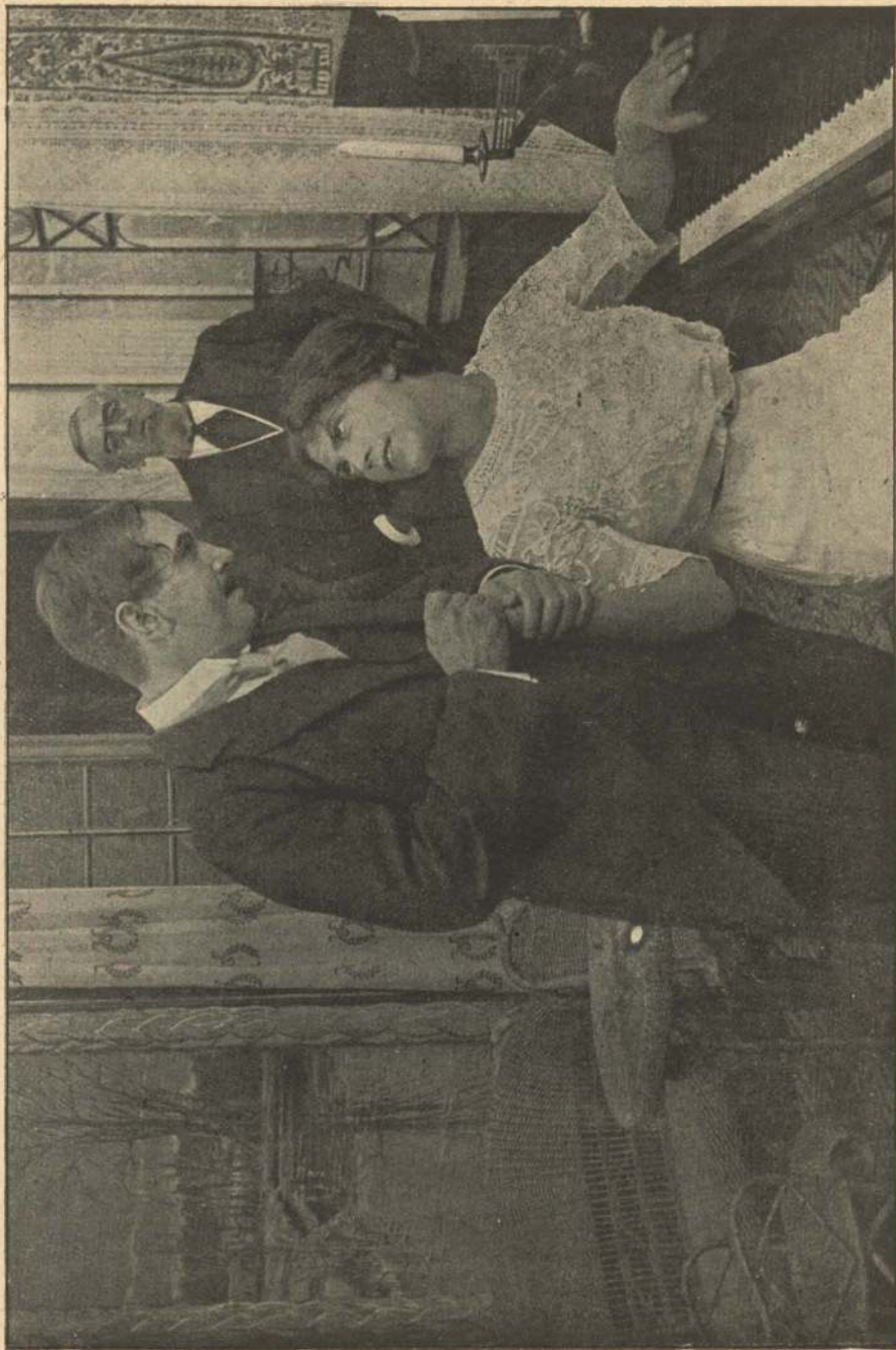
der beder den sidste Bøn — den vil De ikke afslaa“. — Ella bliver ogsaa antaget, men af Grunde som just ikke er synderligt ædle — hvad vi siden vil faa at se. — Men Johnsen, der nu mener at vide sin Datter i Havn, kan roligt lukke sine Øjne.

Den unge Kontorist Rudolf Berg, ansat paa Bangs Kontor, fatter Kærlighed til Ella, som, ak, kun altfor gerne lytter til den søde Gift, der dryppes i hendes Sjæl. — Rudolf er Ellas Ridder og han faar Lejlighed til at vise dette i Gerning, da Bang, Kontorchefen, vil forsøge Tilnærmelser overfor Ella betaget

Den farlige Gift

af hendes friske Ynde og Ungdom. Rudolf træder i Breschen for Ella, Parrets Afskedigelse fra Bangs Kontor er Følgen.

Rudolfs Erklæring

Ella modtager et dræbende Slag

Det viser sig desværre snart, at det gamle Ord-
 sprog; „Naar Krybben er tom, bides Hestene“, kun
 altfor vel passer, ogsaa her. Rudolf og Ellas Kær-
 lighed lider stærkt ved Rudolfs evige Klagen og
 Klynken over, at de ikke har tilstrækkeligt. For-
 tjenesten er sparsom; Ella er modig nok, hun slider
 i Sytøjet, men Rudolf kan intet faa at bestille, og til
 Slut gaar det saa vidt, at han aabent erklærer, at „det
 ærgrer ham oprigtig talt, at han nogensinde har ind-
 ladt sig med hende“. —

Slige Udtalelser tror Ella dog ikke paa før Alvor;
 hendes unge Hjerter kan ikke fatte den Tanke, at
 Rudolfs Elskov virkelig skulde være kølnet.

Paa et særdeles belejligt Tidspunkt indtræffer den
 Meddelelse til Ella, at hun uventet har faaet tildelt

Alt er forbi!

en Arv efter sin Faders afdøde Broder. Rudolfs Adfærd forandres som med et Slag, nu er Ella god nok, og han pønser nu kun paa at faa fat i noget af alt det rare Mammon. Lejligheden tilbyder sig snart. I en Avis læser Rudolf, at Grosserer Morton søger en Associé, der er villig til at indskyde 10,000 Kr. Rudolf vejrer Forretning, hvis han blot kan faa Ella til at laane sig Pengene. Og dette lykkes ham ogsaa — Ella gav ham saamænd gerne hver en Øre, hun ejer.

Rudolf, der nu er Mortons Kompagnon, bliver indtaget i dennes Datter, Anna. Overalt sees de sammen, paa Restaurant, i Teater osv., og tilsidst kommer dette Ella for Øre. Hun bebrejder Rudolf hans Adfærd. — Rudolf benytter Lejligheden til et

Sorgens Ansigt.

eklatant Brud med Ella. — Han slynger hende sin Foragt og Ligeegyldighed i Ansigtet og sluttelig kaster han sin Tegnebog paa Bordet og med et „Tak for Laan og Farvel“, forlader den noble Herre den Kvinde, han har narret og bedraget.

Da Ella paa et senere Tidspunkt i en Avis læser om Rudolfs og Annas Forlovelse, tager det saa stærkt paa hende, at Anbringelsen paa et Sindssygehospital er nødvendigt. — Frygtelige Visioner og kvalfulde Timer venter den Ulykkelige, der skuffer sine Bevogtere og er nærved at finde Døden paa Sindssygehospitalets Tag, hvor hun i sine vanvittige Syner tror at se Rudolf.

— — —

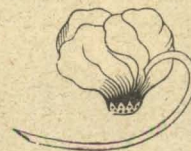
Brylluppet er forbi; Rudolf og Anna staar om Aftenen i Maaneskinnet, Havens Roser sender deres bedøvende Duft imod dem. —

En ensom Kvinde kommer gaaende udenfor paa Vejen, det er Ella, der er udskrevet fra Hospitalet som helbredet — helbredet, ak, kun ikke for den Hjertesorg, der for evig har dræbt hendes Glæde. — Da ser hun i Haven sin lykkelige Medbejlerske, nu er Sorgens Bæger fuldt — hun vakler bort, berøvet den sidste Illusion. —

Et Par Aar gaar. Da sker det en Dag, at Rudolf paa en Tur gennem Byen overkøres af en Bil og kvæstes saa livsfarligt, at han ikke kan leve. — De barmhjertige Søstre fra det nærliggende Hospital plejer den Syge i hans sidste Timer, bistaet af Anna.

Nonnen afløses af en anden, og da Rudolf løfter sine Øjne, møder hans brystne Blik Ella, hans Ungdomselskede, i Nonnens sorte Dragt. „Oh, Nemesis“, hvisker en Stemme i hans Indre, og han stammer: „Ella, tilgiv — hvis du kan“. Men Nonnen peger mod Himlen, kun Gud dømmer, hun anklager ingen ejheller Rudolf, hun vil kun bede for ham. —

Og da Anna træder ind, netop som Rudolf udaander, knæler de begge ned ved Sengen i inderlig og oprigtig Bøn for den Dødes Sjæl.

Kun Gud kan dømme.